

“Лемківська пісня дає сили, натхнення, бажання жити і працювати”

Економіст служби організації праці, заробітної плати і структур управління Ольга Войцеховська дев'ять років працює на залізниці і на даний час переконливо вважає себе залізничницею. Натхнення в роботі та й загалом у житті Ольга Василівна черпає в хорovому колективі “Лемковина”, учасницею якого віднедавна є.

До Львова уся сім'я переїхала за головою родини – Романом Михайловичем Войцеховським, який нині очолює фінансово-економічну службу залізниці.

– Я дуже вдячна долі за можливість жити у Львові – місті-легенді, у яке я була закохана з юності. Хоча спочатку було дуже важко звикати, особливо через зміну роботи, адже майже 20 років пропрацювала в Тернопільському економічному університеті, де також була учасницею хорovого колективу, – розповідає Ольга Войцеховська.

Трудову діяльність на залізниці Ольга Василівна розпочала з роботи у службі будівельно-монтажних робіт та цивільних споруд на посаді інженера з організації та нормування праці. Оволодіти знаннями, необхідними для якісного виконання обов'язків, Ользі Василівні допоміг колектив служби, особливо Наталія

Янчик, Марія Гайгель, Наталія Васильєва, Олена Рибачок. У роботі інженера з організації та нормування праці важливо одержати вчасну та професійну пораду кваліфікованих спеціалістів, адже основним питанням є оплата праці. І таку пораду завжди надавали провідні фахівці служби організації праці, заробітної плати і структур управління – Володимир Садкін, Галина Сазикіна, Ірина Попкова.

– Я старалась якнайшвидше вникнути в питання організації й оплати праці, тому ніколи не соромилась радитись, запитувати в колег про те, чого ще не знала, і дуже всім вдячна за слушні поради і настанови, – говорить Ольга Василівна. – Мені в житті щастило на хороших людей, і я вже давно зрозуміла, що, насамперед, потрібно самій бути щирою і відкритою до людей, тоді все це й отримаєш у відповідь.

У 2007 році Ольга Войцеховська перейшла працювати економістом у службу організації праці, заробітної плати і структур управління. Колом її обов'язків тепер є розробка штатного розпису управління залізниці та внесення змін до нього, перевірка штатних розписів адміністративного апарату галузевих служб та відокремлених підрозділів, надання консультацій з оплати праці, по-

рад щодо роботи у програмі “АСУ Кадри” та інше.

Як кожна українська жінка, Ольга Василівна, крім роботи, опікується своєю родиною, встигаючи ще й відвідувати репетиції у народному ансамблі “Лемковина”. А минулого року вперше взяла участь у виступі колективу на міжнародному фестивалі “Лемківська ватра”, що традиційно проводиться у польській Ждині. Саме там усвідомила свої глибокі лемківські корені, успадковані від батька Василя Васильовича Бинча. Тоді пані Ольга вперше побувала на його батьківщині й не могла надивитись на мальовничі Бескиди.

– У всіх, хто вперше ступає на землю своїх предків, спрацьовує генетична пам'ять, – каже Ольга Войцеховська, – іншого пояснення своєму постійному хвилюванню, сльозам і жалю за рідними Бескидами я не маю. Особливо важко співати заключну пісню фестивалю “Зашуміли ліси, зашуміли бори, бивайте здорови мої рідні гори...”, де сліз вже ніхто не приховує, бо не знає, чи доживе до наступного року, до наступної зустрічі з рідними горами й долинами, студенками й потічками... Мій тато, на жаль, жодного разу не відвідав рідного села Балотянки, але стримати сліз не міг, коли побачив на відео церкву і школу, місце, де стояла

рідна хата, і вже цього року збирався обов'язково поїхати туди... не судилось. Тепер у нашій домівці про нього нагадують його твори з дерева, адже після педагогічної роботи він професійно зайнявся різьбою і став народним майстром з площинної та об'ємної різьби. Найважливіше, що залишив у спадок – це велику любов до України, до її народу й культури кожної етнічної групи.

Українці завжди з любов'ю ставились до народної пісні – з нею вони і працювали, і відпочивали. Тому й не дивно, що й нині за святковим родинним столом у домівках лунає українська пісня. Співають пісень і в родині Войцеховських.

– Співати навчила мене мама, у якої абсолютний слух, дуже гарний голос, і вона по сьогодні співає в церковному хорі. Любить співати і мій чоловік Роман Михайлович, власне, у його родині я вперше почула багато повстанських пі-

сень, особливо від батька Михайла Павловича. Тож, коли за святковим столом збирається велика родина, українська патріотична пісня лунає на всю Супранівку”, – розповідає Ольга Василівна.

Робота вимагає від Ольги Войцеховської чимало зусиль і часу, та все ж, якою б стомленою не була, із задоволенням поспішає на репетиції хору, де щоразу поринає у автентичну культуру, усвідомлюючи свою приналежність до етнічної групи українського народу, яка називається лемками. Це дає сили, натхнення, бажання жити і працювати. А ще пані Ольга мріє якось повернутись до свого захоплення малярством, яке потребує достатньо часу, щоб вчитись та удосконалюватись у цьому, і зрештою, написати чудові пейзажі карпатських верховин, полонин лемківського краю, які вперше побачила минулого року.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Анатолій Мисик – глава залізничної династії зв'язківців

Другого вересня виповнилося 60 років Анатолію Володимировичу Мисику, заступнику начальника Тернопільської дистанції сигналізації і зв'язку.

Мабуть, як і багато його колег, Анатолій Мисик мріяв стати залізничником ще з дитинства. Народився він у селі Порохня Волочеського району Хмельницької області, що за півкілометра від проходження залізничної лінії Львів-Хмельницький-Жмеринка. У Порохні минули його дитячі та юнацькі роки, закінчив місцеву восьмирічку, гудок паровоза неодноразово переривав його солодкі дитячі сни. Разом із сусідськими хлопчиками, ловлячи карасів та плотвичок на саморобну вудочку із верби на водоймищі біля 147-го кілометра за залізничними покажчиками або пасучи корів на пасовищі поблизу залізниці, з-за пагорба милувався проходженням довгоскладових вантажних та пасажирських поїздів, вслухався у стук коліс та спуск пари з паровозів.

Саме тому після закінчення восьмирічки, де батьки працювали вчителями, у 1965 році не задумуючись вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту для здобуття однієї з найскладніших спеціальностей на залізниці – автоматика, телемеханіка і зв'язок. Навчання проходило успішно, йому подобалося старовинне місто Лева, але надто швидко хотілося влитися в сім'ю залізничників і на ділі застосувати свої знання і вміння, одержані в технікумі.

Після отримання диплома Анатолій з великим натхненням і задоволенням сприйняв скерування на роботу за спеціальністю. Трудову діяльність розпочав електромехані-

ком СЦБ 3-ї групи при майстерській Сарненській дистанції сигналізації і зв'язку. Як розповів Анатолій Володимирович, всі тонкощі професії було засвоєно в технікумі, але на місці виникали все нові й нові питання, нові ідеї, адже робота відповідальна й цікава постійно рухається вперед. Саме знання своєї професії, ініціативність у роботі дозволили йому завоювати авторитет і повагу в колективі, швидко мислити й оперативно приймати правильні рішення для розв'язання назрілих проблем.

Надалі свою професійну майстерність Анатолій вдосконалював у Харківському інституті інженерів залізничного транспорту, навчаючись стаціонарно на факультеті автоматики, телемеханіки і зв'язку. І в цьому навчальному закладі Анатолій Мисик зарекомендував себе успішним студентом, про що і сьогодні згадують однокурсники, які постійно спілкуються, підтримують професійні і дружні зв'язки. Викладачі інституту пропонували здібному студентові

вступати в аспірантуру, залишитися працювати в лабораторії кафедри, стати науковим співробітником, але він вирішив іти працювати практиком у Сарненську дистанцію.

Дипломований спеціаліст приступив до роботи на посаді електромеханіка, надалі працював старшим електромеханіком СЦБ, начальником ремонтно-технологічної дільниці. Здібності й уміння, знання та досвід дали можливість швидко просуватися кар'єрними сходами. Захоплення улюбленою справою настільки втягнуло його в робочі будні, що бракувало часу на особисте життя, через що й одружився уже зрілим холостяком, якому було далеко за тридцять.

Життя вносило свої корективи, вимагало більшої віддачі, запровадження все нових і нових пристроїв та обладнання, вдосконалення технологічних процесів із його обслуговування і ремонту. Пригадують недавню розмову з колишнім начальником Тернопільської дистанції сигналізації

і зв'язку М. П. Рябухою, який декілька раз наголосив, що це саме він переманив Анатолія до себе в дистанцію, бо якраз тоді дистанція відчувала гостру потребу у кваліфікованому спеціалістові, адже на початку 80-х років на дільниці Красне-Тернопіль-Підволочиськ на головному ході було розпочато будівництво автоблокування дільниць та постів електричної централізації.

Майже з першого дня будівництва нових пристроїв із забезпечення безпеки руху поїздів, а це майже тридцять років (з 1981 р.), Анатолій Володимирович працює у нашій дистанції. Розпочав роботу на посаді старшого електромеханіка групи надійності та технічної документації, а згодом, ось уже 27 років працює заступником начальника Тернопільської дистанції сигналізації і зв'язку із СЦБ.

За ці роки на підприємстві відбулася докорінна реконструкція системи безпеки руху поїздів. Із запровадженням системи електричної централізації стрілок та сигналів потрібно було постійно підвищувати професійну майстерність, тримати в полі зору всю новизну із розвитку галузі, вести правильну кадрову політику.

У своїй роботі Анатолій Володимирович досить вимогливий і відповідальний. Він завжди має свою думку, відкрито її висловлює, дає вказівки і поради, як краще вирішити те чи інше питання. Але це не означає, що він іде на поступки, відхилення від інструкцій та вказівок, адже в нашій роботі це неприпустимо – безпека насамперед. Саме це і забезпечило йому великий практичний стаж на одному робочому місці.

Як досвідчений спеціаліст,

Анатолій Мисик разом із головним інженером служби сигналізації і зв'язку Степаном Міляном брали участь у монтажі та запуску багатьох постів електричної централізації Львівської залізниці, зокрема на станціях Ковель, Ужгород, Доманінці та багато інших.

За сумлінне ставлення до роботи, вагомий особистий внесок у розвиток галузі та високий професіоналізм Анатолій Мисик удостоєний звання “Почесний залізничник”, неодноразово нагороджений Почесними грамотами та Подяками керівництва Львівської залізниці та обласної державної адміністрації.

Успішній роботі, без сумніву, сприяє і сімейний затишок, який панує в сім'ї Мисиків. До речі, дружина Анаталія Володимировича Тамара Борисівна постійно була поруч із чоловіком і на роботі, адже також працювала в дистанції сигналізації і зв'язку і лише нещодавно пішла на заслужений відпочинок. Династію батьків-залізничників продовжує донька Ірина, яка працює електромеханіком зв'язку в рідній дистанції.

На жаль, не здійснилася дитяча мрія маленького Толі – вивчитися на машиніста і водити “залізного коня” на сталевих магістралях, проте ось уже майже впродовж сорока п'яти років Анатолій Мисик не дитячим поглядом, а професійними зусиллями супроводжує роботу поїздів.

Тож з нагоди свята колектив Тернопільської дистанції сигналізації і зв'язку бажає ювіляру міцного здоров'я, сили духу і натхнення до подальшої сумлінної праці задля рідної дистанції.

Володимир КАЛЕНЮК,
інженер Тернопільської дистанції
сигналізації і зв'язку